

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **REMA Systém, a.s.,** se sídlem Budějovická 1667/64, Praha 4, zastoupena advokátem JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **1)** ASEKOL, s.r.o., se sídlem Dobrušská 1/1797, Praha 4, zastoupen advokátem Mgr. Janem Kořánem, se sídlem Hybernská 32, Praha 1, **2)** MASCOM, s.r.o., se sídlem U Pejřárny 97, Praha 4, **3)** PANASONIC CZECH REPUBLIC, s.r.o., se sídlem Thámova 289/13, Praha 8, **4)** JVC Czech, s.r.o., se sídlem Kunice u Říčan 227, Stráněice, **5)** Sony Czech, s.r.o., se sídlem V Parku 2309/6, Praha 4, **6)** Thomson multimedia Czech, s.r.o., se sídlem Jankovcova 53, Praha 7, **7)** BaSys CS, s.r.o., se sídlem Sodomkova 1478/8, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10. 3. 2006 čj. 1420/M/06, 18930/ENV/06, o kasačních stížnostech stěžovatele ASEKOL, s.r.o., a stěžovatele FAST ČR, a.s., se sídlem Černokostelecká 2111, Praha 10, zastoupené advokátem Mgr. Janem Kořánem, se sídlem Hybernská 32, Praha 1, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 Ca 118/2006 - 165,

takto:

I. Kasační stížnost stěžovatele ASEKOL, s.r.o., **se zamítá.**

II. Kasační stížnost stěžovatele FAST ČR, a.s., **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele FAST ČR, a.s.

IV. Stěžovatel ASEKOL, s.r.o., **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč na účet advokáta JUDr. Tomáše Sequense do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Osoba zúčastněná na řízení ASEKOL, s.r.o., a FAST ČR, podaly kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 Ca 118/2006 - 165, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10. 3. 2006 čj. 1420/M/06, 18930/ENV/06, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že rozhodnutím ministra životního prostředí byl zamítnut podle § 92 odst. 1 a § 152 odst. 5 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, jako nepřípustný rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2005, č.j. 5193/ ENV/720/05. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o zápisu provozovatele kolektivního systému společnosti ASEKOL, s.r.o., a výrobců uvedených v přílohách č. 1 a 2 rozhodnutí do Seznamu výrobců elektrozařízení. Do Seznamu byl zapsán provozovatel kolektivního systému společnost ASEKOL a výrobci uvedení v příl. č. 1 rozhodnutí – pro zajištění plnění povinností pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektroodpadu a elektrozařízení ze skupin 3, 4, 7, 8 a 10; pro zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení ze skupin 3, 4, 7 a 8 pocházejících z domácností a uvedených na trh po 13. 8. 2005; pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupin 3, 4 a 7 a pro zajištění financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze skupin 3, 4, 7, 8 a 10. Rozhodnutím byl zamítnut návrh na zápis provozovatele kolektivního systému společnosti ASEKOL do Seznamu a zápis výrobců uvedených v příl. č. 2 rozhodnutí pro zajištění financování, nakládání s historickými elektrozařízeními skupiny 8. Žalobce v žalobě namítl, že na základě zákona č. 185/2001 Sb. založil kolektivní systém nakládání s elektrozařízeními, který byl mj. určen pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pocházejícími z domácností zařazených do skupiny 3. Do systému se zapojila většina výrobců elektrozařízení skupiny 3. Dne 11. 10. 2005 podal žalobce návrh na zápis výrobců zapojených do jeho systému do Seznamu. Návrh obsahoval také zápis, týkající se financování, nakládání s historickým elektrozařízením, pocházejícím z domácností, zařazených do skupiny 3. Dne 12. 10. 2005 podala návrh na zápis do Seznamu společnost ASEKOL, a to v zastoupení výrobců zapojených do jejího kolektivního systému. Rovněž podání tohoto provozovatele konkurenčního kolektivního systému obsahovalo návrh na zápis, týkající se financování, nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností zařazeným do skupiny 3. Podle žalobce je zřejmé, že předmět výše uvedených správních řízení spolu bezprostředně souvisí, neboť provozovatel kolektivního systému, který by prokázal, že jim provozovaný kolektivní systém má největší podíl na trhu v rámci skupiny 3, by byl zapsán do Seznamu. Přesto, že jsou v rámci řízení ve věci návrhu zápisu společnosti

ASEKOL do Seznamu přímo dotčena práva ostatních provozovatelů kolektivních systémů nakládajících s elektrozařízeními a jimi zastoupených výrobců elektrozařízení téže skupiny, nebylo s provozovateli těchto kolektivních systémů ani s jimi zastoupenými výrobci zacházeno jako s účastníky řízení. Žalobce poukázal na to, že v průběhu řízení, který se týká jeho návrhu na zápis do seznamu, doložil, že ve skupině 3 dosahuje největšího podílu na trhu (85 %). Na tuto skutečnost žalobce poukázal také v rozkladu podaném proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, který byl vydán k návrhu společnosti ASEKOL. Žalobce namítl, že měl být podle § 14 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb. účastníkem řízení, neboť napadenými správními rozhodnutími byl dotčen na svých právech, a že nebyl dostatečně prokázán podíl společnosti ASEKOL.

Městský soud konstatoval, že problematiku okruhu účastníků řízení a vedení společného řízení o právech a povinnostech jednotlivých provozovatelů kolektivních systémů a jednotlivých výrobců posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2010, č.j. 1 As 17/2010 – 294, kterým ve výroku II. rozsudku zamítl kasační stížnost společnosti ASEKOL proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 5 Ca 187/2006 – 113. Tímto rozsudkem městský soud zrušil rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 30. 5. 2006, č.j. 3228/M/ 06,39691/ENV/06, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 1. 2006, č.j. 5194/ENV/720/05; tímto rozhodnutím se Ministerstvo životního prostředí mj. zamítlo návrh žalobce na zápis do Seznamu jako provozovatel kolektivního systému pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupin 3, 4, 6, 7 a 9 a návrh na zápis výrobců uvedených v příloze č. 2 do Seznamu. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že jakákoliv práva a povinnosti výrobců elektrozařízení a provozovatelů kolektivních systémů vyplývají ze zákona o odpadech, rozhodnutí o zápisu do Seznamu konstitutivně stanoví, který provozovatel je oprávněn a povinen zajišťovat financování nakládání s historickými zařízeními určité skupiny. O evidenci je možno hovořit tam, kde je zaevidován každý subjekt, který splní příslušné podmínky evidence, nikoli tam, kde lze vybrat a zapsat pouze subjekt jediný. Evidencí tedy nemůže být výběr jednoho provozovatele kolektivního systému z mnoha. Městský soud dále citoval z odůvodnění shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, že o všech žádostech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení má být vedeno společné řízení. Jestliže do seznamu je možné zapsat pro každou skupinu historických elektrozařízení pouze jeden kolektivní systém – ten s největším podílem na trhu – a o zápis zároveň žádá více provozovatelů kolektivních systémů, kteří tvrdí, že disponují tímto největším podílem, musí mít tito provozovatelé možnost svá tvrzení prokázat a případně zpochybnit tvrzení konkurentů. To je nemožné, vede-li správní orgán o každé žádosti samostatné řízení, jehož účastníkem je vždy pouze žádající provozovatel kolektivního systému a výrobci elektrozařízení, které tento provozovatel zastupuje. Takovým postupem správního orgánu dochází k porušení práv účastníků řízení vyjádřit se k projednávané věci a k prováděným důkazům a je rovněž závažně narušena rovnost účastníků řízení; porušení těchto práv má přitom ústavní rozměr.

V posuzovaném případě byl předmětem správního řízení kromě jiného návrh společnosti ASEKOL na zápis do Seznamu, jakožto provozovatele kolektivního systému

pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupin 3, 4 a 7, a návrh na zápis výrobců elektrozařízení uvedených v příl. č. 1 do Seznamu. O shodném návrhu žalobce, resp. rozšířeném také pro skupinu 6 a 9 a výrobců elektrozařízení uvedených v příl. č. 2 bylo vedeno samostatné správní řízení. Městský soud uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přinejmenším provozovatelé kolektivních systémů, kteří podali žádost o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení, a výrobci elektrozařízení, kteří jsou zastoupeni těmito prozovovateli, musí být účastníky správního řízení o takovém zápisu do Seznamu. Městský soud tak učinil závěr, že tím, že žalovaný nevedl společné řízení o všech žádostech o zápis do určitého kolektivního systému do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu historických elektrozařízení, dopustil se vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a proto i bez jednání napadená rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že dne 29. 5. 2006 městský soud pod č. j. 7 Ca 118/2006 - 61 vydal „vyrozumění o probíhajícím řízení“, které bylo dne 30. 5. 2006 vyvěšeno na úřední desce soudu; sňato bylo dne 15. 6. 2006. V tomto vyrozumění městský soud uvedl, že je u něj vedeno v této věci řízení, poučil zúčastněné osoby o jejich právech a vyzval je, aby ve lhůtě 15 dnů oznámily, zda budou v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, s tím, že takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě.

Ze soudního spisu bylo dále zjištěno, že městský soud usnesením ze dne 22. 2. 2007 č. j. 7 Ca 118/2006 - 117 rozhodl, že řízení se přerušuje do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2006, č. j. 11 Ca 132/2006 - 87.

Stěžovatel ASEKOL včas podanou kasační stížností opřel o § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že řízení, v jehož průběhu byl vydán napadený rozsudek, bylo přerušeno usnesením ze dne 24. 2. 2010, č. j. 7 Ca 118/2006 – 158, a to až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 5 Ca 187/2006 – 113. O kasační stížnosti sice bylo rozhodnuto výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, avšak městský soud nikdy nevydal usnesení, jímž by rozhodl o tom, že se v řízení pokračuje. Přitom podle § 48 odst. 4 s. ř. s. platí, že po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje. Toto ustanovení je třeba vykládat tak, že soud má povinnost toto usnesení o pokračování řízení při splnění odpovídajících podmínek vydat. Dokud tedy není rozhodnuto o pokračování řízení, je toto řízení přerušeno, a to i tehdy, pokud již nastala skutečnost, do okamžiku jejíhož uskutečnění je řízení přerušeno. Podle § 48 odst. 3 s. ř. s. se v době, kdy je řízení přerušeno, nekonají jednání, ani neběží lhůty podle tohoto zákona. Účastníci přerušeného řízení (včetně osob zúčastněných na řízení) se legitimně spoléhají na to, že do doby skončení přerušení, tedy do doby vydání usnesení o pokračování v řízení, nejsou soudem činěny žádné úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí ve věci samé vydané v přerušeném řízení je rozhodnutím neočekávatelným, neboť takovému rozhodnutí nepředcházelo řádné soudní řízení, v němž

by účastníci a osoby zúčastnění na řízení mohli uplatňovat svá práva, která jim dává s. ř. s. Tímto jsou zásadním způsobem porušena jejich procesní práva. Podle názoru stěžovatele městský soud tudíž vydal ve věci rozsudek, aniž by byly splněny podmínky řízení; za nedostatek podmínek řízení lze podle stěžovatele nepochybně považovat i skutečnost, že došlo k vydání rozsudku v řízení, které bylo přerušeno. Podle názoru stěžovatele bylo řízení zmatečné, protože chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].

Stěžovatel dále namítl, že městským soudem byly opomenuty osoby zúčastněné na řízení. Výrobci elektrozařízení, kteří byli zapsáni do Seznamu ve správním řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o zápisu ASEKOL i rozhodnutí o rozkladu, jsou jednoznačně osobami, které mohou být přímo dotčeny zrušením napadeného rozhodnutí. Městský soud však postupoval v hrubém rozporu se závěry učiněnými Nejvyšším správním soudem a s požadavkem aktivního přístupu k osobám zúčastněným na řízení. Městský soud svým vyrozuměním vyvěšeným na úřední desce vyrozuměl o probíhajícím řízení pouze výrobce elektrozařízení, kteří byli zapsáni v rámci zápisu společnosti REMA. Vedle tohoto vyrozumění pak již pouze adresně vyrozuměl o probíhajícím řízení ASEKOL. Zcela nelogicky však již současně nevyrozuměl výrobce zapsané v rámci rozhodnutí o zápisu ASEKOL, kteří jsou nepochybně dotčeni případným zrušením tohoto rozhodnutí ještě více. Městský soud tak nedůvodně aplikoval nerovný přístup k výrobcům zapsaným v rámci zápisu REMA a k výrobcům zapsaným v rámci zápisu ASEKOL. Pokud soud považoval za osoby zúčastněné na řízení výrobce zapsané v rámci zápisu REMA, tedy osoby, které nebyly rozhodnutím o zápisu ASEKOL do Seznamu přímo zapsány, tím spíše měl za osoby zúčastněné na řízení považovat výrobce zapsané v rámci rozhodnutí o zápisu ASEKOL, jichž se jeho zrušení nepochybně přímo dotýká. Městský soud měl rovněž vyrozumět o probíhajícím řízení kolektivní systém RETELA a jeho výrobce. Jestliže Nejvyšší správní soud posoudil nevyrozumění výrobců zapsaných v rozhodnutí o zápisu ASEKOL jako podstatnou vadu řízení, která je důvodem pro zrušení rozsudku, pak musí zcela zákonitě i v tomto případě být ze stejného důvodu zrušen napadený rozsudek.

Další námitka stěžovatele spočívá v tom, že městský soud rozhodl, aniž by k projednání žaloby nařídil ústní jednání (správně pouze „jednání“ – pozn. NSS). Stěžovatel se domnívá, že postup soudu, kdy je o žalobě bez souhlasu účastníků rozhodnuto bez jednání z důvodu závažné vady řízení, je možný pouze tehdy, pokud je vada řízení bez dalšího patrná ze správního spisu a zároveň se jedná o vadu takového charakteru a takové míry a závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Ustanovení o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání tudíž nelze aplikovat extenzivně, jak bylo v tomto řízení učiněno, ale vždy pouze restriktivně, aby nedošlo k porušení základních práv účastníků garantovaných Listinou základních práv a svobod. Podle stěžovatele tímto postupem soudu byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající ve vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V dalším bodu kasační stížnosti stěžovatel polemizuje se závěry shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Uvádí, že práva a povinnosti výrobců elektrozařízení nevznikají zápisem do Seznamu, nýbrž pramení přímo ze zákona a jsou konkretizována vyhláškou.

Podle názoru stěžovatele ze závěru, že účastníky řízení o zápisu každého provozovatele kolektivního systému pro nakládání s historickým elektrozařízením určité skupiny by měli být ostatní provozovatelé kolektivních systémů a výrobci elektrozařízení této skupiny, vyplývá, že takové správní řízení by pro nepřiměřeně rozsáhlý okruh účastníků nemohlo být nikdy pravomocně ukončeno.

I přes právní závěr Nejvyššího správního soudu stěžovatel trvá na tom, že správní řád č. 71/1967 Sb. vedený společného správního řízení o více žádostech různých kolektivních systémů neumožňoval.

Stěžovatel též upozorňuje na to, že rozhodování soudu se týká systému zpětného odběru elektrozařízení, který je již budován po dobu více než 5 let. Situace by se nyní prakticky vrátila do stavu před vydáním všech rozhodnutí o zápisech kolektivních systémů, kdy se prakticky elektrozařízení neodebírala. To nese rizika pro společnost, životní prostředí, obce a kraje, pro výrobce, pro dopravní a zpracovatelské firmy a pro stát.

Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Společnost FAST ČR opřela kasační stížnost o § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatel uvádí, že jestliže v řízení před městským soudem vystupovali někteří výrobci zapsaní v rámci zápisu ASEKOL jako osoby zúčastněné na řízení, pak se lze pouze domnívat, že tito výrobci v tomto řízení oznámili uplatňování svých práv jako osob zúčastněných na řízení z vlastní iniciativy, aniž by byli s řízením vyrozuměni. Jestliže soud byl na základě oznámení těchto výrobců informován o tom, že výrobci zapsaní v rámci zápisu ASEKOL uplatňují svá práva osob zúčastněných na řízení, přičemž soud jim toto postavení i přiznal, logicky měl postupovat tak, aby o probíhajícím řízení byli informování i všichni ostatní výrobci zapsaní v rámci zápisu ASEKOL. Tento závěr, tedy že i v případě výrobců zapsaných v rámci zápisu ASEKOL se jedná o osoby zúčastněné na řízení, které je třeba o probíhajícím řízení vyrozumět, učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2008, č. j. 3 As 21/2007 – 305. Podle názoru stěžovatele městský soud postupoval v hrubém rozporu se závěry učiněnými Nejvyšším správním soudem a s požadavkem aktivního přístupu k osobám zúčastněným na řízení. Městský soud svým vyrozuměním vyvěšeným na úřední desce, vyrozuměl o probíhajícím řízení pouze výrobce elektrozařízení, kteří byli zapsáni v rámci zápisu společnosti REMA. Nelogicky a diskriminačně však již současně nevyrozuměl výrobce zapsané v rámci rozhodnutí o zápisu ASEKOL, včetně společnosti FAST. Pokud soud považoval za osoby zúčastněné na řízení výrobce zapsané v rámci zápisu REMA, tedy osoby, které nebyly rozhodnutím o zápisu ASEKOL do seznamu přímo zapsány, tím spíše měl za osoby zúčastněné na řízení považovat výrobce zapsané v rámci rozhodnutí o zápisu ASEKOL, jichž se jeho zrušení nepochybně přímo dotýká. Městský soud měl rovněž vyrozumět o probíhajícím řízení kolektivní systém RETELA a jeho výrobce.

Další obsah této kasační stížnosti je totožný s obsahem kasační stížnosti stěžovatele ASEKOL.

Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

K oběma kasačním stížnostem se vyjádřil žalobce. K námitce, že městský soud ve věci rozhodl v době, kdy řízení bylo přerušeno a nebylo vydáno usnesení o jeho pokračování, žalobce uvedl, že vydáním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti odpadla podle jeho názoru automaticky překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. Bylo by přepjatě formalistické a neúčelné z hlediska hospodárnosti a rychlosti řízení, aby soud usnesením deklaratorně konstatoval pokračování v řízení, které nastalo konkrétně předvídanou právní skutečností, a to rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, která byla v usnesení o přerušení řízení identifikována zcela nezaměnitelným způsobem.

K námitce, že napadené rozhodnutí správního orgánu městský soud zrušil bez nařízení jednání žalobce uvádí, že tento postup byl plně v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť soud dospěl k závěru, že se žalovaný dopustil vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Městskému soudu tak nic nebránilo, aby s odkazem na toto ustanovení rozhodl ve věci bez nařízení jednání. V důsledku toho nemohlo dojít ani k vytýkanému porušení procesních práv, neboť pro postup soudu nechyběl zákonný podklad.

K námitce, že byly opomenuty osoby zúčastněné na řízení, žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 – 294, v němž je uvedeno, že vyrozumění samo je zcela obecné a je tak určeno komukoliv. Pokud k němu správní soud dodatečně připojil seznam subjektů přicházejících v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, neomezil tím rozsah svého vyrozumění, ale pouze vyzdvihl ty subjekty, které by se podle označení v žalobě mohly stát osobami zúčastěnými na řízení a které mělo jmenovitě k dispozici. Osoby, které tvrdí, že byly opomenuty jako osoby zúčastněné na řízení, mohly soudu oznámení o uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení zaslat kdykoli z vlastní iniciativy, tedy jejich účast na řízení nebyla vázána striktně na aktivitu městského soudu. Tyto osoby však žádnou aktivitu v tomto směru nevyvinuly.

Pokud jde o kasační stížnost společnosti FAST, navrhl žalobce, aby byla odmítnuta, neboť nebyla podána oprávněnou osobou. Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. FAST ČR, který podal kasační stížnost, není osobou zúčastněnou na řízení a proto nebyl k podání kasační stížnosti oprávněn. Žalobce v dalším odkázal na § 34 s. ř. s. a upozornil, že na úřední desce městského soudu bylo vyvěšeno vyrozumění předsedy senátu o probíhajícím řízení obsahující současně výzvu, aby osoby podle § 34 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto vyrozumění oznámily, zda budou v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. I přes tuto skutečnost FAST ČR oznámení o tom, že bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, neučinil, ačkoli mu v uplatnění tohoto práva nic nebránilo. Pokud tedy k výzvě soudu oznámení o uplatnění svých práv nic neučinil, je nutno tuto skutečnost přičíst k jeho tíži.

Žalobce navrhl, aby kasační stížnost ASEKOL byla zamítnuta a kasační stížnost FAST ČR byla odmítnuta.

Kasační stížnost ASEKOL byla podána včas a osobou oprávněnou ve smyslu § 102 s. ř. s. Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, když neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, posoudil kasační stížnost takto:

Skutečností je, že městský soud rozhodl ve věci samé v době, kdy řízení bylo přerušeno. Správně měl tento soud pod bodem I. výroku meritorního rozhodnutí uvést, že v řízení se pokračuje a v odůvodnění říci, že odpadla překážka, pro níž bylo řízení přerušeno. Jinak by ovšem napadený rozsudek zůstal nezměněn jak ve výrocích, tak v odůvodnění.

Především nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že tím, že nebylo rozhodnuto o pokračování v řízení, chyběla podmínka řízení a řízení je tak zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Bylo by možno uvažovat o tom, že nesprávný postup městského soudu lze podřadit pod jinou vadu řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu, aby byl důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jinou vadu řízení, musí přistoupit další podmínka, a sice, že tato jiná vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V projednávané věci však sama skutečnost, že nebylo procesně rozhodnuto o pokračování v řízení, nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Pokud by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek z namítaného důvodu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, ten by pouze, jak je uvedeno shora, doplnil výrok o tom, že se v řízení pokračuje, aniž by toto doplnění mohlo mít vliv na rozhodnutí o věci samé.

Tato kasační námitka proto není důvodná.

Ke kasační námitce, že byly opomenuty osoby zúčastněné na řízení, se uvádí:

Otázkou, jak správně postupovat ohledně zjišťování okruhu osob zúčastněných na řízení v těchto sporech, jichž je několik vedeno u městského soudu, se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. Např. v rozsudku č. j. 1 As 17/2010 - 294 ze dne 26. 8. 2010 se mj. uvádí: *Nejvyšší správní soud zastává názor, že byly splněny zákonné podmínky pro to, aby s výše uvedenými stěžovateli nebylo zacházeno jako s osobami zúčastněnými na řízení, neboť jim bylo řádně doručeno vyrozumění o probíhajícím řízení, na které ve stanovené lhůtě nereagovali. Vyrozumění učiněné prostřednictvím úřední desky nepovažuje Nejvyšší správní soud za formalistické a v projednávaném případě bylo zcela na místě s ohledem na počet v úvahu přicházejících osob – cca 270 známých subjektů a další stovky, jejichž adresy soudu vůbec známy nebyly. Bylo tak naplněno hned několik podmínek doručování prostřednictvím úřední desky.... Vyrozumění samo o sobě je zcela obecné a je tak určeno komukoliv.*

Jak již bylo shora uvedeno, v projednávané věci městský soud řešil vyrozumění potencionálních osob zúčastněných na řízení vyvěšením vyrozumění na úřední desce soudu; tyto osoby byly vyzvány, aby ve lhůtě 15 dnů oznámily, zda budou v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, s tím, že takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Tento postup považuje Nejvyšší správní soud v projednávané věci za

adekvátní a je v souladu s judikaturou tohoto soudu. Skutečnost, že se osoby potencionálně zúčastněné na řízení do tohoto řízení nepřihlásily jako zúčastněné osoby, jde již k jejich tíži. Postačí připomenut právní zásadu, která bývá vyjadřována slovy „nechť si každý střeží svá práva."

Nejvyšší správní soud považuje tuto kasační námitku za nedůvodnou.

Ke kasační námitce, že městský soud rozhodl ve věci, aniž by nařídil jednání a tím řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], lze pouze stručně uvést, že tato námitka je účelová. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít zas následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Městský soud podle tohoto ustanovení postupoval; kasační námitka není důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Pokud jde o kasační stížnost společnosti FAST ČR, Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda kasační stížnost byla podána osobou která je k jejímu podání oprávněna.

Podle § 102 s. ř. s. *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí.*

Společnost FAST ČR nebyla účastníkem soudního řízení, nebyla však ani osobou zúčastněnou na řízení. Osobou zúčastněnou na řízení je ten, kdo ve lhůtě soudu oznámí, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a soud nevyslovil, že osobou zúčastněnou není (§ 34 odst. 2 a 4 s. ř. s.). Z tohoto hlediska společnost FAST ČR není oprávněna podat kasační stížnost.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne, byla-li podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle tohoto ustanovení odmítl.

O nákladech řízení o kasačních stížnostech bylo rozhodnuto takto:

Kasační stížnost společnosti FAST ČR byla odmítnuta, proto bylo podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti

Stěžovatel ASEKOL byl ve své kasační stížnosti neúspěšný a proto mu byla uložena povinnost nahradit úspěšnému žalobci náklady řízení o kasační stížnosti, které se skládají z jednoho úkonu právní služby za 2100 Kč – vyjádření ke kasační stížnosti, a z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože zástupce žalobce prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, připočítává se částka 480 Kč. Nejvyšší správní soud tedy uložil stěžovateli ASEKOL uhradit žalobci částku 2880 Kč na účet zástupce žalobce v obvyklé pariční lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu